

Nádherní lidé

Helena Vondráčková

Nádherní lidé,
váš úděl dobře znám, jak svůj.
Já tisíckrát prošla jsem dvůr dnů
a znám už. Víc, ostýchám se říct.

Nádherní lidé,
my šli jsme spolu víc než několikrát,
až přišel pojednou ten den.
Dotyk němých času stěn,
které ví, že znám vás řádku dní,
stiskly pevně mou dlaň a s ní, s ní

pojď k nám, proč váháš?
Jen pojď k nám a hlídej zář,
tu zář tvých všedních dní,
co kráší noci tvář.

Nádherní lidé,
pouhé přání nevinné mám,
ať proudy dál nesou můj život cestou tam, kam váš
a všemi úskalími, co znáš.

Nádherní lidé,
tramvají tou plnou tmou jedem každé ráno,
já musím vám to říci,
v mých dlaních je to psáno,
půlnoční cestou musím jít
kam jde, půjdu,
já jenom tam najdu klid.

Nádherní lidé,
má láska pálí v ulicích,
děl sílu má, rozpoutá válku dětských cích,
ať zvítězí už provždy jen smích.

Pojď k nám, proč váháš?
Jen pojď k nám a hlídej zář,
tu zář tvých všedních dní,
co kráší noci tvář.

Nádherní lidé,
pouhé přání nevinné mám,
ať proudy dál nesou můj život cestou tam, kam váš
a všemi úskalími co znáš.
Jak jen se mohlo stát, že jsme se setkali až dnes,
když po léta žijeme spolu jak louky a les
a v parcích jako vzduch a dech.
Nechvátej, nespěchej, chvíli stůj.
Nádherní lidé,
váš osud je i můj.

Nádherní lidé
nádherní lidé...